העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד מן המשתתפים בחיבור החומר המתפרסם בעמוד זה, יזכה בפרס של עשר לירות שיוענק מדי שבוע. הזוכה בפרס השבוע הוא עודד מילר, טבריה.

טעות לעולם צודקת

בעת טיסתו בתוך ספינת החלל „וסטוק" שמשקלה 4725 תחנות על הקרקע (ידיעות אחרונות)

עזי, ניר־עוז
וכל תחנה שוקלת אלף טון, לפחות
שלטונות פריז חיכו בכל רגע להו־
פעתם של הנצחנים (דבר)

לוי אשל, ירושלים
עוד צנחנים כאלו ואבדנו!
המטוסים התרוממו מעל פני האדמת (במחנה) **טוראי,** אי־שם
מחלת האדמה פורחת כנראה גם באוויר

חמש־רון

מעשה בשיר־ביתניק מיסכן,
נאמן, גם חרוץ, מצטיין.
אך אבוי, עפק כיש,
הוא החליף את האיש —
במקום כר, הוא תפס את כהן.

יהודית רמון, גן־שמואל

*

מעשה בשיר־ביתניק מיסכן,
שתפס את אשתו עם שכן.
תחילה התרגש,
אך מיד התאושש,
זמיהר את הדו"ח לתקן.

אהרון בכר, תל־אביב

*

מעשה בשיר־ביתניק מיסכן,
שראה הצגה בירדן.
רק ישב בקהל
ומיד הוא נכהל...
כי הציגו את „מות הסוכן".

מנחם קופרמן, כפר אתא

*

מעשה בשיר־ביתניק מיסכן,
שאת כל רכושו הוא מישכן.
את הכסף השקיע
בלי פחד, בלי ניע,
במחתרת חדשה שאירגן.

יואב צבר, תל־אביב

ועכשיו אוסיף שני חמשירים שהגיעו אלי מחוץ למיסגרת החמישרון, והם נותנים לי רעיון שאולי מוטב להניח לכם, בשבועיים הבאים, לשלוח אלי חמ־שירים מכל העולה על רוחכם מבלי ש־נקבע לכם את השורה הראשונה. והנה הם:

צעירה קרת־מזג מרמלה,
שום גבר בעיר לא קסם לה.
היא הכירה — כמו כלום —
נורבגי, איש או"ם —
ומאז גם ברמלה כבר חם לה.

אלדד גת, ירושלים

*

צפרדע צעיר ושובב,
הביתה קראוהו הוריו.
הוא צעק: „כבר כבר כבר
כבר כבר כבר כבר כבר
כבר כבר כבר כבר אני שב!"

גונדר בנימין, תל־אביב

מזה צוחקים הצרפתים

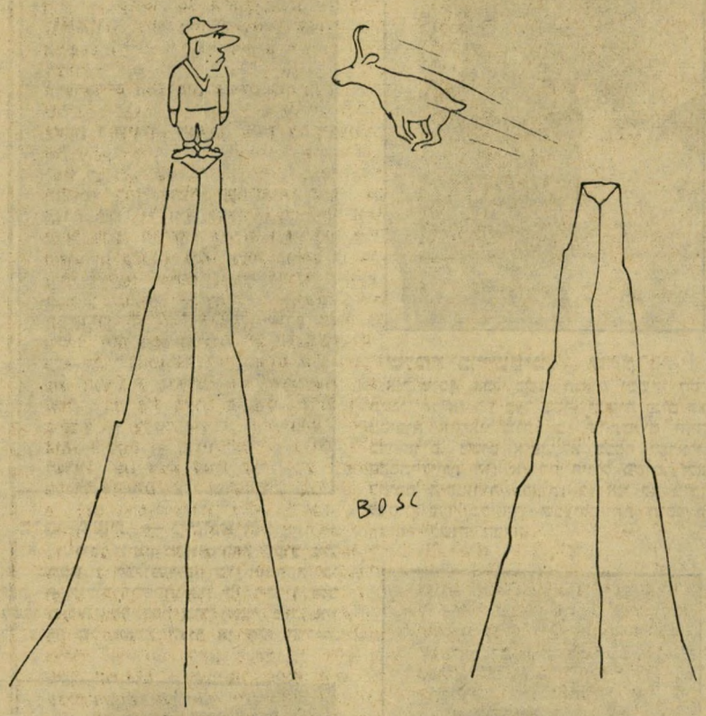

תזכיר

ברוי"ח המדעי שפירסמו השבוע הסובייטים, ושכלל קטעים מתצפיותי של החלליה הראשון **יורי** („ספוטניק") **גאגארין,** נאמר: „... הארץ נראתה עגולה והיא מסתובבת סביב השמש..." חמשה חודשים לפני טיסתו ההיסטורית של גאגארין, כתב העולם הזה (1047) שהעולם הוא עגול ומסתובב על צירו מסביב לשמש. בניגוד לרוסים, לא ראינו את העובדות הללו, שסופקו לנו על־ידי העורך המדעי, כחשובות כל־כך, והן נדפסו כרגיל, וללא הבלטה מיוחדת, באותיות הקטנות („נון־פארל, 6 פונקט").

השקשת

יבול הכותרות לקשקשת האחרונה (למעלה) הוא נאה למדי, בהתחשב עם הזמן הקצר שעבר מאז פירסמתי אותה במדורי. עודד מילר, מטבריה, הציע את הכותרת: **העתיד בעיני מפא"יניק** וכן גם: **שרידי שוקולד ביום חמסין.** לעומתו, שלח לי דן גרינברג מגבעתיים את הצעתו: **צילום מקי רוב של כביש אספלט חדש.** שושנה ואברהם ורד מתל־אביב מציעים לי לקרוא לציור בשם: **לילה על פני הים השחור,** בעוד ש.ג., אף הוא מתל־אביב, הציע: **עיוור מסתכל בטלוויזיה.**

ועתה, עומדים אנו לפני משימה חד־שה. שוב פעם גיליתי בילקוטי קשקשת בלי כותרת. אבקשכם, אפוא, למצוא לי כותרת... ככה... אנושית... שאפ־שר להדפיס אותה בעתון בלי בושה.

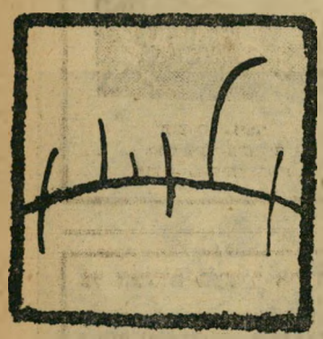

סקר לסטתא!

כבדהו וחשדהו

אני לא רוצה לדבר על העבר. מה שהיה — היה. אפשר להאשים איש זה או אחר, את מנגנון האור או את מנגנון החושך, אך את הנעשה אין להשיב, נגד זה שכולנו נפלנו בפח, אין מה לעשות.

אבל אם אין אנו יכולים לעשות שום דבר לגבי העבר, אין זאת אומרת שאפשר להשאיר את העתיד ככה סתם, הפקר פטרושקה ללא השגחה. סוף־סוף, מדובר כאן במערכת חשובה מאוד של חיינו, ששמה מערכת הבטחון. ולכן אני רוצה להעיר את תשומת־לב האחראים לכמה נקודות קטנות, אבל חיוניות מאוד.

הנה, ישנו אדם אחד במערכת הבטחון, התופס עמדה חשובה ואחראית, לא פחות משתפס זה שתפסו אותו, ואשר עליו ידוע לכולם שהוא נולד בפלונסק. אני לא רוצה להגיד מילה נגד זה שהוא נולד בפלונסק, אבל מי בדק את זה? מי טרח ללכת ולראות אם פרט חשוב זה, הידוע אומנם בציבור כעובדה היסטורית, באמת התרחש?

אל תבינו אותי לא נכון. אני לא אומר שזה שקר. יתכן שהאיש באמת נולד בפלונסק. אבל יש לנו לצערנו נסיון מר עם עובדות שהציבור מקבל אותן כנכונות ואסור לנו להיכשל פעם נוספת. שומה עלינו, ועל שרותי הבטחון החשאי, לאמת כל דבר, שהוא כביכול מובן מאליו.

ואם בודקים כבר את עניין פלונסק, כדאי אולי לבדוק גם את עניין סג'רה, ובהזדמנות זו אני נזכר פיתאום, שמ־הלכת שמועה על השתתפותו של הנ"ל במלחמת העולם הראשונה, כחייל בגדוד העברי. אינני רוצה להשתת את מלחמת העולם הראשונה למלחמת האורחים בספרד, ואת הגדודים העבריים לבריגדה הבינלאומית, אך העובדות הר־כיחו לנו שאין לזלזל בקטנות.

תאמינו לי, שאין אני מאלה הששים לחטט בעברם של בני־אדם מכובדים. יתר על כן; גם שיטותיו הגלוזות של הסנאטור מק־קארתי אינן לרוחי, אך מדובר כאן באדם **היודע יותר מדי** ובזאת טמונה סכנה גדולה שאסור לממונים על בטחון המדינה להעלים עין ממנה. שלא יבואו אחר־כך בטענות ויגידו לנו שלא ידענו, ולא שמענו, ולא עלה בדעתנו לחשוד בכשרים.

בכבוד רב —
ראובן בן אבוהיה גרינברג

רפי פרסיץ יוצא לקרבות

אגדות מידד

רפי פרסיץ, צ'מפיון ה־שח־מת וגם יד ימיני (אינ־כם מאמינים? קראו את ה־סיפור הראשון בספר סנשו פנצ'ר שכתבתי בעצמי) הוא הגבר המתוח ביותר בישר־אל. אורכו שני מטרים. י־הוא הגבר הגורר גברות להיכל התרבות, כדי שתה־יה לו קצת מנוחה מהן. קצת? כבר ראיתיו שם נח. בנחירותיו חנק את קול ה־תוף. אבל נחר לפי הקצב.

יום אחד מטלפנים אלינו למערכת ומזמינים אותו ל־תחרות הבינלאומית בשח־מת שמארגן הפועל בנתניה. רפי בחור טוב. מסכים. ביקשו ממנו תצלום, כדי להדפיס בתוכניה. שלח תצ־לום של תינוק רובץ עירום על פרווה כבש. שאלוהו: „מה זה." הסביר: „זה תצלום שלי. התצלום המוצלח ביותר."

ראיתי שהוא מתעצבן. אמרתי לו: „רפי, אתן לך חופש. בלי מנוחה טובה לפני התחרות אין לך סיכויים."

רפי, לבו לב זהב, אמר: „אין דבר. אספיד. מה יש? אהיה נורא פופולארי בין המתחרים."

אחת הבלונדיות שלו לובשת שמלות שכולן מחשוף. הזמין אותה רפי לבוא איתו לנתניה. „תשבי לידי, תביאי ל מזל," אמר. „הירידים יתבלבלו."

ובכן, ביום הששי יצא רפי למסע־מפלות בנתניה. שיחק עם פורת, הפסיד מישחק ראשון. אמר רפי: „לכל המתחרים יש יתרון עלי. הם משחקים כולם נגדי, לפי תור, ואני איני יכול לשחק נגד עצמי."

שיחק עם קריידמן, הפסיד מישחק שני. ושם אולם מלא קבצים. אמרו הקבצים: „שניהם הרבו לטעות, אבל הטעית העיקרית של רפי פרסיץ, שהניח לקריידמן לנצח אותו."

אמר רפי: „אני צריך עזרה מהירידים שלי. לא הרבה. שישגו את השגיאה האחרונה. את השגיאות האחרות אשגה בעצמי."

כשראה למחרת מה אין מוסרים עליו בעתונים, אמר: „לפי הפיתגם האנגלי, אין חדשות, בשורה טובה, האין זה נימוק לחסל את העתונות?"